

Panium - Liczba dwadzieścia

Następstwo wydarzeń w rozdziale 11 Księgi Daniela i ostrzeżenie dotyczące roku 2025

Jeff Pippenger
2026-03-02

Pionierskie zastosowanie historii, która wypełniła wersety od dziesiątego do szesnastego, wskazało, że Rzym, który ustanowił widzenie, przybył w roku 200 p.n.e., w tym samym roku co bitwa pod Panium. Sugeruję, że w roku 2025 Rzym przybył i ustanowił widzenie wraz z inauguracją Trumpa i papieża Leona. Rok 2025 stanowi jedyny przypadek, gdy papież i prezydent zostali inaugurowani w tym samym roku. W roku 2025 bestia i jej obraz zostały wywyższone przed oczyma wszystkich, którzy zechcą to dostrzec. W odróżnieniu od pionierów stosuję sekwencję wersetów zamiast historii, która pierwotnie wypełniła te wersety. Zgadzam się z tą historią, lecz opieram się na sekwencji zawartej w wersetach jako na ramach historii, zamiast używać historii do zdefiniowania ram wersetów. Utrzymuję, że oba podejścia są trafne.

Rewolucja Machabeuszy

W podobny sposób stosuję linię Machabeuszy. Powstanie machabejskie w 167 r. p.n.e. nastąpiło długo po bitwie pod Panium w 200 r. p.n.e., a na długo przed zdobyciem Jerozolimy przez wodza Pompejusza w 63 r. p.n.e. Linia, która rozpoczyna się w wersecie szesnastym od zdobycia Jerozolimy przez wodza Pompejusza w 63 r. p.n.e., ciągnie się aż do Tyberiusza Cezara, który panował, gdy Jezus został ukrzyżowany. Krzyż i Tyberiusz są przedstawione w wersecie dwudziestym drugim rozdziału jedenastego.

I wojska zalewające zostaną zmiecione sprzed jego oblicza i rozbite; tak, także i książę przymierza. Daniela 11:22.

Przedstawienie generała Pompejusza zdobywającego Jerozolimę w 63 r. p.n.e. w wersecie szesnastym, a następnie krzyża w 31 r. n.e. w wersecie dwudziestym drugim, ukazuje linię proroczą, która rozpoczyna się symbolem prawa niedzielnego i kończy się symbolem prawa niedzielnego. Werset dwudziesty trzeci stanowi cesurę w perykopie, a zatem wyznacza werset dwudziesty drugi jako zakończenie linii proroczej, która rozpoczęła się w wersecie szesnastym. Temu wyraźnemu zakończeniu linii w wersecie dwudziestym drugim towarzyszy fakt, że werset dwudziesty drugi jest symbolem tego samego kamienia milowego, który został przedstawiony w wersecie szesnastym, co daje świadectwo alfy i omegi, iż wersety szesnasty–dwudziesty drugi stanowią odrębną linię proroczą.

Dodajmy do tego, że wersety piętnasty i szesnasty wyznaczają przejście od królestwa Seleucydów do potęgi rzymskiej, i widać przerwę w ciągłości: od Seleucydów w wersecie piętnastym ku Rzymianom w wersecie szesnastym, a ciąg wersetów od szesnastego do dwudziestego drugiego jest wyraźnie wyodrębniony jako pojedyncza linia prorocza. Werset szesnasty wprowadza następną potęgę, która będzie dominować nad Judeą, tym samym zaznaczając przejście w historii

proroczej, podobnie jak w wersecie dwudziestym trzecim. Linia ta rozpoczyna się i kończy symbolem prawa niedzielnego, a zamyka się w dwudziestym drugim wersecie rozdziału jedenastego.

Smith — i trzech cesarowie

Fakt, że werset szesnasty przedstawia prawo niedzielne, podobnie jak werset dwudziesty drugi — wymaga, aby oba wersety zostały nałożone jeden na drugi. Uriah Smith komentuje werset dwudziesty trzeci i wyjaśnia, dlaczego przedstawia on historię, która rozpoczęła się wcześniej w dziejach przedstawionych w poprzednich wersetach, zamiast przedstawiać historię następującą bezpośrednio po krzyżu z wersetu dwudziestego drugiego.

'Werset 23. A po zawarciu z nim przymierza będzie postępował zdradliwie; gdyż wystąpi i umocni się z niewielką liczbą ludzi.'

Ów „on”, z którym zawarty jest wspomniany tutaj sojusz, musi być tą samą potęgą, która jest przedmiotem prorocstwa od wersetu 14; a że jest to potęga rzymska, wykazuje ponad wszelką wątpliwość spełnienie prorocstwa w trzech osobach, jak już zauważono, które kolejno panowały nad Cesarstwem Rzymskim, mianowicie: Juliusz Cezar, August oraz Tyberiusz Cezar. Pierwszy, wracając w triumfie do twierdzy swego kraju, potknął się i upadł, i nie został odnaleziony. Werset 19. Drugi był poborcą danin; panował w chwale królestwa i umarł nie w gniewie ani w bitwie, lecz spokojnie we własnym łożu. Werset 20. Trzeci był obłudnikiem i jedną z najnikczemniejszych postaci. Objął królestwo pokojowo, lecz zarówno jego panowanie, jak i życie zakończyła przemoc. A za jego panowania Księżę przymierza, Jezus z Nazaretu, został zgładzony na krzyżu. Wersety 21 i 22. Chrystus nie może już nigdy zostać unicestwiony ani ponownie zabity; stąd za żadnych innych rządów i w żadnym innym czasie nie możemy znaleźć wypełnienia tych wydarzeń. Niektórzy usiłują odnieść te wersety do Antiocha i uczynić Księciem przymierza jednego z żydowskich arcykapłanów, chociaż nigdy nie są tak nazywani. Jest to ten sam rodzaj rozumowania, który usiłuje uznać panowanie Antiocha za wypełnienie prorocstwa o małym rogu z Daniela 8; i wysuwa się je w tym samym celu, mianowicie, aby przerwać wielki łańcuch dowodów, dzięki któremu wykazuje się, że doktryna Adwentu jest doktryną Biblii, i że Chrystus jest teraz u drzwi. Lecz tych dowodów obalić nie można; tego łańcucha przerwać się nie da.

„Po przeprowadzeniu nas przez świeckie wydarzenia imperium aż do końca siedemdziesięciu tygodni, prorok w wersecie 23 cofa nas do czasu, gdy Rzymianie weszli w bezpośredni związek z ludem Bożym przez żydowski przymierz, 161 r. p.n.e.; od którego to punktu zostajemy następnie poprowadzeni nieprzerwanym ciągiem wydarzeń aż do ostatecznego triumfu Kościoła i ustanowienia wiecznego królestwa Boga. Żydzi, będąc srodze uciskani przez królów syryjskich, wysłali poselstwo do Rzymu, aby zabiegać o pomoc Rzymian i związać się z nimi „przymierzem przyjaźni i przymierza.” 1 Mach. 8; Prideaux, II, 234; Dawne dzieje Izraela Józefa Flawiusza, księga 12, rozdz. 10, ust. 6. Rzymianie wysłuchali prośby Żydów i wydali im dekret, ujęty w następujące słowa:—”

„Uchwała senatu dotycząca sojuszu pomocy i przyjaźni z narodem żydowskim. Nikomu, kto podlega Rzymianom, nie wolno prowadzić wojny z narodem żydowskim ani wspierać tych,

którzy to czynią, czy to przez wysyłanie im zboża, czy okrętów, czy pieniędzy; a jeżeli na Żydów zostanie przypuszczony atak, Rzymianie udzielą im pomocy w miarę swych możliwości; i znowu, jeżeli atak zostanie przypuszczony na Rzymian, Żydzi udzielą im pomocy. A jeśli Żydzi zechcą coś do niniejszego sojuszu pomocy dodać albo coś odjąć, stanie się to za powszechną zgodą Rzymian. A każde w ten sposób dokonane uzupełnienie będzie miało moc obowiązującą.” „Ten dekret — mówi Józef Flawiusz — został spisany przez Eupolemosa, syna Jana, oraz przez Jasona, syna Eleazera, gdy Judasz był arcykapłanem narodu, a Szymon, jego brat, był wodzem wojska. I był to pierwszy sojusz, jaki Rzymianie zawarli z Żydami, i w taki właśnie sposób go zawarto.”

W tym czasie Rzymianie byli ludem nielicznym i zaczęli działać podstępnie, czyli przebiegle, jak wskazuje znaczenie tego słowa. I odtąd przez stały i szybki wzrost doszli do szczytu potęgi, który następnie osiągnęli. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Nie tylko krzyż z wersetu dwudziestego drugiego kończy linię symbolem, który znajduje się także na jej początku, lecz następny werset cofa się do historii, która poprzedzała krzyż, do mniej więcej trzydziestu lat po Panium i około stu lat przed podbojem Jerozolimy przez Rzym. Kamień milowy w postaci przymierza Żydów, które Smith określa tutaj na rok 161 przed Chr., inni pionierzy datują na rok 158 przed Chr. Punktem, na którym się tu koncentruję, nie jest tyle sama data, ile to, że wersety 16–22 przedstawiają linię historii proroczej, w której prawo niedzielne stanowi zarówno alfę, jak i omegę tej linii. A gdy linia od wersetu szesnastego do dwudziestego drugiego zostanie przedstawiona, werset dwudziesty trzeci powtarza i rozwija historię zawartą w wersety 16–22. Linią proroczej historii reprezentowaną przez werset dwudziesty trzeci jest historia Machabeuszy, a historia Machabeuszy stanowi doskonałą paralelę do historii Stanów Zjednoczonych.

Dwie dynastie

Makkabeusze reprezentują powstanie przeciwko królestwu Seleucydów, które rozpoczęło się za panowania Antiocha Epifanasa. Powstanie było wymierzone w północne królestwo Seleucydów i zakończyło się zwycięstwem, które doprowadziło do ukształtowania jednej z dwóch judejskich dynastii w okresie, którego ostatecznym finałem było zburzenie Jerozolimy w 70 r. n.e. Pierwszą była dynastia hasmonejska, a drugą — dynastia herodiańska. Dynastia herodiańska stanowiła drugi etap judejskich rządów po wyzwoleniu spod panowania północnego królestwa Seleucydów. Była bezpośrednio związana z systemem rzymskim, podczas gdy wcześniejsza dynastia hasmonejska była zasadniczo żydowska. Dynastia hasmonejska rozpoczęła się w 141 r. p.n.e., a w 37 r. p.n.e. rozpoczęła się dynastia herodiańska, która trwała do 70 r. n.e.

Dynastie reprezentują władzę Judei, starożytnej i w sensie dosłownym pojmowanej chwalebnej ziemi. Powstanie machabejskie trwało od 167 do 160 r. p.n.e. W 164 r. p.n.e. Machabeusze wypędzili Antiocha Epifanasa z Jerozolimy oraz oczyścili i na nowo poświęcili świątynię po jej zbezczeszczeniu przez Antiocha, lecz dopiero w 141 r. p.n.e. północna potęga seleucydzka została całkowicie pokonana, a dynastia hasmonejska rozpoczęła swoje panowanie.

Dynastia herodiańska stanowi klucz do tej linii, gdyż to Herod Wielki nakazał zgładzić niemowlęta w czasie narodzin Jezusa, a jego syn panował, gdy Jezus umarł. Herod Wielki był ojcem i był

królem Judei, natomiast jego syn był jedynie tetrarchą, to znaczy władcą jednej czwartej królestwa, raczej namiestnikiem niż królem. Dlatego brakowało mu władzy, co wymagało od niego porozumienia z Piłatem, aby ukrzyżować Chrystusa. Narodziny Jezusa były proroczym „czasem końca” w Jego linii proroctwa, a Jego śmierć reprezentuje prawo niedzielne. Pierwszy Herod reprezentuje rok 1989, a ostatni Herod to prawo niedzielne. Od Heroda ojca do Heroda syna biegnie prorocza linia Chrystusa.

Ród Machabeuszów ma swój początek w zwycięskim powstaniu przeciw królowi z północy, który narzucił Żydom swoje greckie zwyczaje, kulturę, jak również religię grecką. Początek dynastii hasmonejskiej reprezentował rok 1798. Dlaczego tak, można by zapytać? Jeżeli jedna dynastia rozpoczyna się w proroczym „czasie końca”, jak to było z dynastią herodiańską przy narodzinach Chrystusa, to druga dynastia z proroczej konieczności miałaby ten sam początek. Obie dynastie zaczynają się w czasie końca, gdy potraktujemy narodziny Chrystusa jako „czas końca”, lecz nierozumni nigdy nie dostrzegają odpieczętowanego światła związanego z czasem końca.

W naszych dniach, podobnie jak za dni Chrystusa, może dochodzić do błędnego odczytywania lub niewłaściwej interpretacji Pisma Świętego. Gdyby Żydzi badali Pismo Święte z gorliwymi, modlitewnymi sercami, ich poszukiwania zostałyby nagrodzone prawdziwą znajomością czasu, i to nie tylko czasu, lecz także sposobu ukazania się Chrystusa. Nie przypisałiby chwalebno powtórnego ukazania się Chrystusa Jego pierwszemu przyjściu. Mieli świadectwo Daniela; mieli świadectwo Izajasza i innych proroków; mieli naukę Mojżesza; a Chrystus był pośród nich, a jednak nadal badali Pismo Święte, szukając dowodów dotyczących Jego przyjścia. A czynili Chrystusowi dokładnie to, co zostało przepowiedziane, że uczynią. Byli tak zaślepieni, że nie wiedzieli, co czynią.

I wielu czyni to samo i dzisiaj, w roku 1897, ponieważ nie posiadają doświadczenia w poselstwach próby, zawartych w pierwszym, drugim i trzecim anielskim poselstwie. Są tacy, którzy badają Pismo Święte, szukając dowodu, że te poselstwa wciąż należą do przyszłości. Zbierają świadectwa ich prawdziwości, lecz nie nadają im właściwego miejsca w historii proroctw. Dlatego tacy są w niebezpieczeństwie wprowadzenia ludu w błąd co do umiejscowienia tych poselstw. Nie widzą ani nie rozumieją czasu końca ani też tego, kiedy należy umiejscowić te poselstwa. Dzień Boży nadchodzi skrytym krokiem; lecz domniemani mędrcy i wielcy rozwodzą się o 'Wyższym Wykształceniu'. Nie znają znaków przyjścia Chrystusa ani końca świata. Paulson Collection, 423, 424.

Utożsamienie narodzin Chrystusa z „czasem końca”, a tym samym uznanie ich za klucz do wprowadzenia linii Machabeuszy w kontekst teraźniejszej prawdy dotyczącej dni ostatecznych, czyni Chrystusa samym centrum tej perykopy, co jest także dowodem, że to zastosowanie jest uprawnione.

Linia Machabeuszy obrazuje duchową ziemię chwalebną, a ilustracja ta rozpoczyna się w okresie, w którym mieszkańcy ziemi chwalebnej zrywają z polityczną i religijną dominacją króla północy. Powstanie machabejskie, które doprowadziło do dynastii hasmonejskiej, reprezentuje rok 1776, a powstanie przeciw królowi północy, dokonane przez Machabeuszy, reprezentowało Wojnę Rewolucyjną. Dwadzieścia dwa lata od 1776 do 1798 reprezentują powstanie machabejskie, które

doprowadziło do dynastii hasmonejskiej w czasie końca w 1798 roku, a ta trwała aż do rozpoczęcia dynastii herodiańskiej w czasie końca w 1989 roku. Dynastia herodiańska trwała aż do zniszczenia Jerozolimy w 70 r. po Chr.

To, co istotne do rozpoznania w tej linii historii, jest dwojakie: po pierwsze, stanowi ona ilustrację starożytnej ziemi chwalebnej, będącej typem współczesnej ziemi chwalebnej; po drugie, bierze początek w linii historii otwierającej się w wersecie szesnastym, w którym Rzym po raz pierwszy podbija ziemię chwalebną, wyznaczając w ten sposób zasadniczy temat tej linii. Linia od wersetu szesnastego do wersetu dwudziestego drugiego reprezentuje ziemię chwalebną, a jej kontekstem jest rychło nadchodzące prawo niedzielne. Linia ta przedstawia również dwie klasy czcicieli, które wywierają wpływ na oba rządy dynastyczne. Saduceusze byli mniej liczni, lecz zasadniczo kontrolowali żydowskie systemy religijne i polityczne w obu okresach dynastycznych. System religijny był zarządzany przez kapłaństwo, a owo kapłaństwo było również pod wpływem zarówno saduceuszy, jak i faryzeuszy. Rządy hasmonejskie i herodiańskie pozostawały pod wpływem zarówno faryzeuszy, jak i saduceuszy, a obie dynastie reprezentują rząd Stanów Zjednoczonych od roku 1798 aż do prawa niedzielnego.

Faryzeusze i saduceusze reprezentują dwa stronnictwa polityczne, odróżniane przez ich stanowisko w kwestii niewolnictwa. Demokraci są pro-niewolniczy, a Republikanie antyniewolniczy; i razem funkcjonują w obrębie aparatu politycznego konstytucyjnego rządu Stanów Zjednoczonych. Ów rząd jest bestią z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy, a zewnętrzną historię tej bestii z ziemi reprezentuje jej róg republikański. Wewnętrzną historię reprezentuje róg protestancki. Rogi są rozdzielone na tej bestii, albowiem bestią jest Konstytucja, która oddziela róg państwowy od rogu kościelnego, lecz razem przechodzą przez historię. Róg republikański ma dwa wpływy: albo za niewolnictwem, albo przeciw niewolnictwu. Róg protestancki ma dwa wpływy: albo za sabatem dnia siódmego, albo za pierwszym dniem słońca.

Mniej więcej trzydzieści lat po bitwie pod Panium Machabeusze oznaczają historię Stanów Zjednoczonych jako szóste królestwo proroctwa biblijnego. Następnie, mniej więcej sto lat później, wypełnia się werseł szesnasty, gdy zostaje zdobyta Jerozolima, stanowiąc typ krzyża. Judea jest drugą z trzech przeszkód, które Rzym ujarzmił, gdy przejmuje władzę nad światem. Generał Pompejusz podbił Syrię w 65 r. p.n.e., a następnie Judę w 63 r. p.n.e. Cezar August miał pokonać trzecią przeszkodę w bitwie pod Akcjum w 31 r. p.n.e. Ta historia jest przedstawiona w linii od wersetu szesnastego do dwudziestego drugiego.

Do czasu krzyża historia Machabeuszy toczy się już od niemal dwustu lat. Uriah Smith wskazuje, że historia reprezentowana przez przymierze z Żydami w wersecie dwudziestym trzecim powinna być powiązana z punktem początkowym w dziejach, który miał miejsce niemal dwieście lat przed historią krzyża w wersecie dwudziestym drugim. Historię krzyża w wersecie dwudziestym drugim należy powiązać z werselem szesnastym, gdyż werseł szesnasty stanowi również ustawę niedzielną. Oznacza to, że linia Machabeuszy, która jest historią chwalebnej ziemi Judy, rozpoczyna się na długo przed ustawą niedzielną z wersetu szesnastego.

Gdy zrozumiemy, że historia ruchu millerowskiego ilustruje historię stu czterdziestu czterech tysięcy, możemy zestawić czas końca dla ruchu millerowskiego w roku 1798 z czasem końca dla stu czterdziestu czterech tysięcy w roku 1989. Czyniąc to, nakładamy historię pierwszego i drugiego anioła na historię trzeciego anioła. Lata 1798 i 1989 stanowią początkowy i końcowy kamień milowy historii wersetu czterdziestego jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Werseć czterdziesty rozpoczyna się w „czasie końca”, który, jak łatwo dowieść, przypada na rok 1798; i przy właściwym zrozumieniu upadek Związku Radzieckiego w 1989 roku wypełnił werseć czterdziesty, a to wypełnienie było również „czasem końca”. Dwa „czasy końca” w jednym wersecie, to znaczy w tym samym rozdziale, co linia Machabeuszy. Powstanie machabejskie, które doprowadziło do dynastii Hasmoneuszy, reprezentuje okres dwudziestu dwóch lat od 1776 do 1798. W 1798 roku rozpoczęła się dynastia Hasmoneuszy, a w 1989 roku rozpoczęła się dynastia herodiańska.

Werseć dziesiąty jedenastego rozdziału Księgi Daniela wskazuje na rok 1989, a werseć szesnasty to prawo niedzielne. Ciąg historyczny zawarty w tych wersecach przedstawia trzy bitwy, upadek króla południa oraz wejście Rzymu do historii proroczej. Zawiera również linię dwóch dynastii, które typizują zmianę, jaka zachodzi u bestii ziemskiej z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia, która „miała dwa rogi podobne do baranka i” „mówiła jak smok.” Kolejno pierwsza dynastia żydowska to baranek, a druga dynastia rzymska to smok. Pierwsza dynastia była żydowska, druga była rzymska. Niezależnie od tego, czy była to dynastia żydowska, czy rzymska, bestia ziemska miała dwa rogi.

Dynastia żydowska reprezentuje róg protestancki, a dynastia rzymska reprezentuje róg republikański. Oba rogi wykazują również proroczy podział na dwie części. Saduceusze i faryzeusze stanowią wzorzec dla demokratów popierających niewolnictwo w przeciwieństwie do republikanów przeciwnych niewolnictwu, a zarazem reprezentują dwudzielny podział głupich panien w kontraście z mądrymi pannami. Faryzeusze jako głupie panny zostają oczyszczeni przy pierwszym rozczarowaniu, a saduceusze przy drugim oczyszczeniu świątyni. Faryzeusze, podobnie jak Kościół w Sardes, mieli imię, że żyją, lecz byli martwi, i zostają najpierw oczyszczeni, następnie zaś saduceusze, którzy zaprzeczyli mocy Bożej, zaprzeczyli mocy i poselstwu Wołania o północy. Saduceusze są ludem przymierza, który jest pomijany; saduceusze to ci, którzy zadowolają się dobrymi odczuciami emocjonalnymi.

Przyjście Chrystusa, zapowiedziane w pierwszym poselstwie anielskim, pojmowano jako zobrazowane w przyjściu Oblubieńca. Szeroko zakrojona reformacja, powstała pod wpływem ogłoszenia Jego rychłego przyjścia, odpowiadała wyjściu panien. W tej przypowieści, jak i w przypowieści z 24 rozdziału Ewangelii Mateusza, przedstawione są dwie klasy. Wszyscy wzięli swoje lampy, to jest Biblię, i w jej świetle wyszli na spotkanie Oblubieńca. Lecz podczas gdy „nierozsądne wzięły swoje lampy, ale nie wzięły z sobą oliwy”, „mądre wzięły wraz z lampami oliwę w swoich naczyniach”. Ta druga klasa otrzymała łaskę Bożą, odradzającą i oświecającą moc Ducha Świętego, która czyni Jego Słowo lampą dla stóp i światłem na ścieżce. W bojaźni Bożej studiowali Pismo Święte, aby poznać prawdę, i gorliwie zabiegali o czystość serca i życia. Ci mieli osobiste doświadczenie, wiarę w Boga i w Jego

Słowo, której rozczarowanie ani zwłoka nie zdołały obalić. Inni „wzięli swoje lampy, ale nie wzięli z sobą oliwy”. Działali pod wpływem impulsu. Ich lęki zostały pobudzone przez uroczyste poselstwo, lecz polegali na wierze swych braci, zadowolając się migotliwym światłem dobrych uczuć, bez gruntownego zrozumienia prawdy ani autentycznego dzieła łaski w sercu. Ci wyszli na spotkanie Pana, pełni nadziei na natychmiastową nagrodę; lecz nie byli przygotowani na zwłokę i rozczarowanie. Gdy przyszły próby, ich wiara zawiodła, a ich lampy przygasły. Wielki bój, 393.

Czy to polityczne, czy religijne — obie klasy jednoczą się przeciw mądrym w momencie kryzysu o północy. Powiedziawszy to, rozpoczęliśmy artykuł, podnosząc, że stosuję werset czternasty na podstawie jego umiejscowienia w toku wersetów, w sprzeczności z historyczną sekwencją reprezentowaną przez wersety. Tę samą logikę stosuję w zgodzie z umiejscowieniem wersetu dwudziestego trzeciego. Umiejscowienie kamienia milowego powinno odpowiadać jego historycznemu wypełnieniu. Przymierze, które Żydzi zawarli z Rzymem w okresie machabejskim, określiło, gdzie należałoby zastosować ten werset. „Zbójcy” z wersetu czternastego, którzy utwierdzają widzenie, uczynili to w roku 200 przed Chr., w tym samym roku bitwy pod Panium, lecz bitwa i zbójcy to dwa odrębne symbole.

„Rozbójnicy” stają się częścią narracji nie po to, by ustanowić bezpośrednie powiązanie z datą bitwy pod Panium, lecz aby wskazać relację, jaką nawiązali z osłabionym, pięcioletnim władcą Egiptu, który miał zostać pokonany przez Antiocha. Nie chcieli zakłócenia importu egipskiej pszenicy do Imperium Rzymskiego. Prorocza relacja Rzymu z bezbronny, pięcioletnim królem Egiptu jest przedmiotem tego wersetu. Ta interwencja wskazuje na następstwa wstrząsu, który następuje po próbie Putina, aby przywrócić podporządkowanie Kościoła ukraińskiego Kościołowi rosyjskiemu, jak to było uprzednio, przed rokiem 1989. Ta próba zapoczątkowuje stopniowy upadek jego królestwa południowego, a gdy Putin umrze, jak Ptolemeusz, albo zostanie w jakiś sposób wygnany, jak Ożjasz i Napoleon, zostaje proroczo usunięty, a jego królestwo przechodzi następnie w ręce szeregu mniej kompetentnych przywódców. Wówczas, za czasów pięcioletniego króla, Rzym papieski interweniuje, aby chronić swoje interesy, a mianowicie Kościół ukraiński.

Papiestwo nie opowiada się po stronie ani prawosławia rosyjskiego, ani ukraińskiego; prowadzi grę z każdą ze stron, aby sprowadzić wszystkie wspólnoty religijne pod swoje zwierzchnictwo, jak to ukazano w Izajaszu 4.

I w owym dniu siedem kobiet uchwyci się jednego mężczyzny, mówiąc: Swój własny chleb będziemy jadły i własnym odzieniem będziemy się przyodziewać; tylko niech będziemy nazwane twoim imieniem, aby zdjąć z nas hańbę. W owym dniu Latorośl Pana będzie piękna i chwalebna, a owoc ziemi będzie znakomity i okazały dla ocalałych z Izraela. I stanie się, że ten, kto pozostanie na Syjonie, i ten, kto się ostoji w Jerozolimie, będzie nazwany świętym — każdy, kto jest zapisany wśród żyjących w Jerozolimie. Izajasz 4:1–3.

Papiestwo przejmuje kontrolę nad wszystkimi ciałami wyznaniowymi, symbolicznie przedstawionymi jako siedem kobiet, to znaczy wszystkimi kościołami. Te siedem kościołów pragnie być nazywanych katolickimi, to jest powszechnymi, i jawnie nie są ludem Bożym, gdyż zamierzają przywdziać własne szaty. Zjednoczenie wszystkich ciał wyznaniowych, które pragną

przywdziać własne, ludzkie szaty, dokonuje się w czasie, gdy „Jerozolima będzie zwana świętą”, to jest wtedy, gdy Latorośl Pana przemienia się z laodycejskiego w filadelfijski lud; właśnie wówczas papieństwo staje się głową wszystkich ciał wyznaniowych, a w tym samym czasie zostaje także uczynione głową ciał politycznych.

W 1989 roku Kościół ukraiński był symbolem króla północy zmiatającego Związek Radziecki, a Putin będzie dążył do przywrócenia dawnej relacji poddaństwa, zostanie dotknięty trędem na czole i rozpocznie prześladowanie religii, która odmówiła spełnienia jego żądań. To prześladowanie miało miejsce w samym kraju Ptolemeusza, w Aleksandrii, tak więc kościoły w Rosji, pozostające pod wpływem Rzymu, staną się celem Putina oraz jego końcem. Gdy Trump przygotowuje się do bitwy pod Panium, jego jawna relacja z protektorem osłabionego egipskiego króla-dziecięcia zostaje zidentyfikowana w roku 2025. Władza rzymska, która w 200 r. p.n.e. chroniła egipskiego króla-dziecięcia, nie będzie wówczas chronić króla-dziecięcia. Ona przyczyni się do kresu króla-dziecięcia. Rzym jako protektor Egiptu w 200 r. p.n.e. reprezentuje Rzym jako niszczyciela Egiptu w bitwie pod Panium.

Milleriści

Milleriści nie dostrzegli trzech potęg rzymskich, widzieli tylko dwie, jednak ich prawda mimo to była prawdą. Prorocza logika Antiocha jako symbolu pozwala nam zastosować werset czternasty do historii, która poprzedza werset piętnasty, nawet jeśli historia, która pierwotnie wypełniła te wersety, umieszcza zarówno werset czternasty, jak i piętnasty w roku 200 przed Chrystusem. Utrzymuję, że werset szesnasty oznacza rychło nadchodzącą ustawę niedzielną, że werset czternasty to rok 2025, a werset piętnasty to jeszcze przyszła bitwa pod Panium. Antioch dowodzi, że trzy bitwy stanowią jedną linię proroczą, gdyż jest obecny we wszystkich trzech bitwach; dowodzi też tezy, którą wysuwam, że zastosowanie tych wersetów do czasów ostatecznych, właściwie rozdzielonych metodologią "linia na linii", jest uzasadnione.

Antioch był obecny we wszystkich trzech bitwach, a w dniach ostatecznych reprezentuje zastępczą władzę papieństwa w roku 1989 (Reagan i USA), w roku 2014 (Zelenski i Ukraina), a następnie w bitwie pod Panium jest to ta sama zastępcza władza co w 1989 roku, albowiem Jezus zawsze przedstawia koniec wraz z początkiem. Ronald Reagan nie żyje i został pochowany, zatem świadectwo historyczne Antiocha wiernie odpowiada millerowskiemu rozumieniu, lecz podlega regułom rządzącym zastosowaniem zasady „linia na linii”. Ostatnią zastępczą władzą papieństwa w tych wersetach jest Trump, choć historycznie Antioch był obecny we wszystkich trzech bitwach. Aby wypełnić werset trzynasty, Trump musiał przegrać drugie wybory, gdyż w wersecie trzynastym on „powraca”, silniejszy niż kiedykolwiek, na tyle silny, by przyjąć kulę w ucho, które wraz z prawym kciukiem i wielkim palcem prawej stopy miało być namaszczone krwią przy namaszczeniu kapłanów.

Reagan był typem Trumpa, albowiem jest pierwszym z ostatnich ośmiu prezydentów, liczonych od czasu końca w roku 1989. Lincoln był typem Trumpa, albowiem był pierwszym prezydentem z Partii Republikańskiej. Lincoln zamordowali demokraci popierający niewolnictwo, w sojuszu z Rzymem, a zarówno Ronald Reagan, jak i jego papistowski odpowiednik, Jan Paweł II, przeżyli

próby zamachu. Trump został politycznie zamordowany w roku 2020, w wyniku skradzionych wyborów, w wypełnieniu Apokalipsy 11,7, a następnie w roku 2024 został wskrzeszony w wypełnieniu wersetu jedenastego.

A gdy dopełnią swego świadectwa, bestia, która wychodzi z otchłani, stoczy z nimi wojnę, zwycięży ich i ich zabije. ... A po trzech i pół dnia Duch życia od Boga wstąpił w nich i stanęli na nogi swoje; a wielki strach padł na tych, którzy ich widzieli. Objawienie 11:7, 11.

Zmartwychwstanie Trumpa było jego „powrotem” z wersetu trzynastego, a także stanowiło paralelę cechy Rzymu, gdyż Rzym jest „ósmym, który jest z siedmiu”, a Trump jest obrazem Rzymu.

A bestia, która była, a już jej nie ma, sama jest ósmą i jest z siedmiu i idzie na zatracenie. Objawienie 17:11.

Druga kadencja Trumpa czyni go ósmym prezydentem od czasów Reagana, a ponieważ był on również szóstym, Trump — w zgodzie z papieżem — jest „ósmym, który jest z siedmiu”. Liczba osiem jest symbolem zmartwychwstania, co podkreśla, że on, jako obraz papieża, musiał doznać śmiertelnej rany, która została uleczona, aby „powrócić”.

I widziałem jedną z jego głów jakby zranioną na śmierć; a jego śmiertelna rana się zagoiła: i cały świat zdumiewał się, idąc za bestią. Objawienie 13:3.

Gdy śmiertelna rana zostaje uleczona, świat „zdumiewa się, idąc za Bestią”, a gdy w 2024 roku Trump został wskrzeszony jako ósmy, który jest z siedmiu, „powrócił” i cały świat zdumiewał się, idąc za nim.

A po trzech i pół dniach duch życia od Boga wstąpił w nich i stanęli na nogi; wielki strach padł na tych, którzy ich zobaczyli. I usłyszeli donośny głos z nieba, mówiący do nich: Wstąpcie tutaj. I wstąpili do nieba w obłoku, a ich wrogowie patrzyli na nich. Objawienie 11,11-12.

Trump „powrócił” w wyborach roku 2024, a następnie w roku 2025 obaj — on i papież Leon — zostali uroczyście wprowadzeni na urząd. Jezus udzielił bezpośredniego i sprawiedliwego ostrzeżenia każdemu, kto chciał je dostrzec.

Gdy więc ujrzycie ohydę spustoszenia, o której mówił prorok Daniel, stojącą na miejscu świętym (kto czyta, niech rozumie). Mateusz 24:15.

Marek wyraża to może nieco jaśniej.

A gdy ujrzycie ohydę spustoszenia, o której mówił prorok Daniel, stojącą tam, gdzie stać nie powinna (kto czyta, niech rozumie), wtedy ci, którzy są w Judei, niech uciekają w góry. Mk 13:14.

Ohyda spustoszenia to Rzym w każdej z jego trzech faz. Pogański, papieski i współczesny Rzym — każdy z nich jest symbolem ostrzeżenia dla ludu Bożego. Ostrzeżenie to należy rozpoznać, gdy Rzym znajduje się w „miejscu świętym” lub tam, gdzie „być nie powinien”. Kraj chwalebny to w Piśmie ziemia święta, a Stany Zjednoczone są duchowym krajem chwalebny.

I Pan odziedziczy Judę jako swój dział w ziemi świętej i ponownie wybierze Jerozolimę.
Milcz, wszelkie ciało, przed Panem, gdyż powstał ze swego świętego mieszkania. Zachariasza
2:12–13.

Gdy ujrzycie Rzym stojący na miejscu świętym, Pan wybiera Jerozolimę jako swój lud przymierza po raz ostatni. Gdy Reagan, pierwszy z ośmiu prezydentów, zawarł tajny sojusz z Antychrystem prorocत्व biblijnych, oznaczało to otwarty sojusz z Rzymem zawarty przez ósmego i ostatniego prezydenta od „czasu końca” w roku 1989. Symbole omega często odwracają atrybuty symbolu alfa.

Inauguracje papieża Leona i Trumpa w 2025 roku wskazują na jawny związek między bestią z morza a bestią z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy. Zwrot ku jawnemu sojuszowi Trumpa i papieża Leona, zapowiedziany typologicznie przez tajny sojusz Reagana i Jana Pawła II, informuje nas, że poparcie dla egipskiego króla-dziecka, które w roku 200 przed Chrystusem wypełniło werwet cztertnasty, reprezentuje w dniach ostatecznych brak poparcia.

Rok 2025 ustanawia zewnętrzną podstawową wizję lub prorocत्व, gdyż wynosi na plan pierwszy Rzym jako rzymskie ostrzeżenie, które Daniel identyfikuje za pomocą symbolu "ohydzie spustoszenia". Ostrzeżenie o "ohydzie spustoszenia" pojawia się wcześniej niż zniszczenie oznaczone przez "spustoszenie". W oblężeniu Jerozolimy pod dowództwem Cestiusza ostrzeżenie to zostało przedstawione przez umieszczenie sztandarów rzymskiej władzy w świętym obrębie świątyni. Ci, którzy zobaczyli, zrozumieli, posłuchali i opuścili miasto, zostali ochronieni, gdy oblężenie wznowiono. Ujrzeli rzymski znak ostrzegawczy. Chrześcijanie, którzy odłączyli się od skompromitowanego Kościoła w Pergamonie, a następnie od Kościoła w Tiatyrze, uciekli na pustynię, gdy ujrzeli człowieka grzechu zasiadającego w świątyni Bożej. Ci świadkowie wskazują na ostrzeżenie o "ohydzie spustoszenia", o której mówił Daniel w czasach ostatecznych.

Wielokrotnie wykazywaliśmy, że rok 1888 był oblężeniem Cestiusza, a zakończenie kryzysu ustawy niedzielnej jest oblężeniem Tytusa. Projekty ustaw niedzielnych Blaira z lat 80. XIX wieku, wraz z ustawami niedzielnymi wprowadzonymi w niektórych stanach południowych w tym dziesięcioleciu, stanowiły ostrzeżenie Cestiusza i wyznaczały zarazem linię podziału w radach Siostry White dotyczących życia na wsi. Przed latami 80. XIX wieku jej rada brzmiała, że w przyszłości będziemy musieli przenieść się na wieś, natomiast po latach 80. XIX wieku życie na wsi było czymś, co powinno już być zostać zrealizowane. Znak ostrzegawczy w postaci projektów ustaw Blaira, promujących znak władzy papieżstwa, o których dyskutowano w latach 80. XIX wieku, był typem dla Patriot Act w związku z 11 września, gdyż anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia ukazał się w obu tych dziejach.

9/11 było ostrzeżeniem, że Cestiusz umieścił swój autorytet w miejscu świętym, gdzie być nie powinien, albowiem przy 9/11 prawo rzymskie zastąpiło prawo angielskie. W procesach Pelosi w roku 2021 klauzula należącego procesu została odrzucona i stanowi to kolejny krok ku oblężeniu Tytusa, które znajduje swój kres w rychło nadchodzącym prawie niedzielnym w Stanach Zjednoczonych. Oblężenie to okres czasu. Rok 1888 mówi o buncie wewnętrznego protestanckiego rogu, a 9/11 mówi o buncie zewnętrznego republikańskiego rogu. Inauguracja

papieża z ziemi chwalebnej w tym samym roku, w którym również zostaje zaprzysiężony ostatni prezydent, stanowi ostateczne ostrzeżenie o ohydzie spustoszenia stojącej tam, gdzie stać nie powinna, tuż przed bitwą pod Panium. Bitwa pod Panium prowadzi bezpośrednio do prawa niedzielnego oraz do bitwy pod Akcjum, która stanowiła trzecią i ostatnią przeszkodę dla pogańskiego Rzymu, a następnie pogański Rzym sprawował niepodzielne rządy przez 360 lat, w wypełnieniu Daniela 11:24. Przy prawie niedzielnym zarówno szóste, jak i siódme królestwo zostają podbite przez Rzym, a współczesny Rzym następnie panuje przez jedną symboliczną godzinę, czyli czterdzieści dwa symboliczne miesiące.

W wersecie szesnastym Pompejusz, który właśnie pokonał pierwszą przeszkodę pogańskiego Rzymu — Syrię —, następnie podbija Jerozolimę. Pompejusz usuwa pierwsze dwie przeszkody Rzymu, a trzecią pokonuje Oktawian August pod Akcjum. Współczesny Rzym najpierw zwycięża króla południa w 1989 roku, w wypełnieniu wersetu czterdziestego i jak to typologicznie przedstawia werset dziesiąty. Następnie, przy ustawie niedzielnej, współczesny Rzym podbija swoją drugą i trzecią przeszkodę — najpierw Stany Zjednoczone, a następnie Organizację Narodów Zjednoczonych, która niezwłocznie zgadza się oddać swoje królestwo władzy papieskiej. Pogański Rzym pokonał dwie przeszkody za sprawą Pompejusza, a potem jedną, natomiast Rzym papieski pokonał jedną w 1989 roku, a następnie dwie kolejne w wersecie szesnastym, w którym odnotowany jest drugi podbój Pompejusza.

Czy to trzecia przeszkoda pod Akcjum dla pogańskiego Rzymu, czy też trzecia przeszkoda, reprezentowana przez wypędzenie Gotów z miasta Rzymu w roku 538 — gdy Rzym pokonuje trzecią przeszkodę, sprawuje najwyższą władzę.

Zaiste Pan Bóg niczego nie czyni, jeśli nie objawi swej tajemnicy swoim sługom, prorokom.
Amos 3:7.

Pan niechybnie ukaże ostateczny przejaw znaku ostrzegawczego, który w Księdze Daniela jest przedstawiony jako ohyda spustoszenia, zanim nadejdzie spustoszenie. Tym znakiem ostrzegawczym jest jawny sojusz, w przeciwieństwie do tajnego sojuszu Reagana, przedstawionego w roku 2025. Pan nie sprowadzi kary, zanim nie udzieli ostrzeżenia, a Amos wypowiada się bardzo jednoznacznie co do tego, czym jest tajemne objawienie dane Jego sługom i do kogo jest ono skierowane.

Słuchajcie tego słowa, które Pan wypowiedział przeciw wam, synowie Izraela, przeciw całemu rodowi, który wyprowadziłem z ziemi egipskiej, mówiąc: Jedynie was poznałem spośród wszystkich rodzin ziemi; dlatego was ukarzę za wszystkie wasze nieprawości. Amosa 3:1, 2.

Amos zwraca się do ostatniego pokolenia wybranego Bożego ludu przymierza, które ma zostać ukarane, w paraleli do dwudziestu pięciu mężów, którzy w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela oddają pokłon słońcu. Amos przedstawia poselstwo do Laodycei, które jest poselstwem trzeciego anioła podczas wymazywania grzechów w czasie sądu żywych. Ostrzeżenie Amosa opiera się na zjednoczeniu dwóch stron.

Czy mogą dwaj iść razem, jeśli się nie umówili? Czy lew ryczy w lesie, nie mając zdobyczy? Czy młody lew wydaje głos ze swego legowiska, jeśli nic nie schwytał? Czy ptak może wpaść w sidła na ziemi, gdzie nie ma dla niego pułapki? Czy zdejmuje się sidła z ziemi, jeśli niczego nie pochwycił? Czy zabrmi trąba w mieście, a lud się nie ulęknie? Czy może być zło w mieście, a Pan tego nie uczynił? Amosa 3,3–6.

Przestroga dotycząca dwóch kroczących razem jako jedno jest osadzona w kontekście sidła, które chwytta ptaka z ziemi. Ptaki są symbolami wspólnot religijnych, a papiestwo jest w Apokalipsie klatką wszelkiego ptaka nieczystego i budzącego wstręt.

I zawołał potężnym głosem, mówiąc: Upadł, upadł Babilon wielki i stał się mieszkaniem demonów, więzieniem wszelkich duchów nieczystych i klatką wszelkiego nieczystego i wstrętnego ptactwa. Albowiem wszystkie narody piły wino gniewu jej nierządu, a królowie ziemi uprawiali z nią nierząd, a kupcy ziemi wzbogacili się dzięki obfitości jej zbytków. Objawienie 18:2, 3.

Ptak w klatce jest ptakiem uwięzionym, a gdy naród cudzołoży z nierządnicą Rzymu, staje się ptakiem uwięzionym, a ptak wyniesiony ponad wszystkie inne ptaki prorocze jest potęgą, której potrójny dom zostaje zbudowany i ustanowiony wraz z ustawą niedzielną, w jej miejscu, którym jest Szinear, czyli Babilon. Jest to ptak, który w roku 1798 otrzymał śmiertelną ranę, albo, jak stwierdza Zachariasz, miał na swój koszt nałożone ołowiane wieko, lecz następnie został wyniesiony przez ptaki spirytyzmu i odstępczego protestantyzmu.

Wtedy anioł, który rozmawiał ze mną, wyszedł i rzekł do mnie: Podnieś teraz oczy i zobacz, co to jest, co wychodzi. I rzekłem: Co to jest? A on powiedział: To jest efa, która wychodzi. Nadto powiedział: Takie jest ich podobieństwo po całej ziemi. I oto podniesiono talent ołowiu; a oto kobieta siedząca pośrodku efy. I rzekł: To jest niegodziwość. I wrzucił ją do środka efy; i rzucił ołowiany ciężar na jej otwór. Wtedy podniosłem oczy i spojrzałem, a oto wyszły dwie kobiety, a wiatr był w ich skrzydłach; miały bowiem skrzydła jak skrzydła bociana; i uniosły efę między ziemią a niebem. I rzekłem do anioła, który rozmawiał ze mną: Dokąd niosą tę efę? A on rzekł do mnie: Aby zbudować jej dom w ziemi Szinear; i będzie utwierdzona, i postawiona tam na własnej podstawie. Zachariasz 5:5-11.

Sidło Amosa chwytta ptaka z ziemi, gdyż symbolizuje ono sojusz, który poprzedza rychło nadchodzącą ustawę niedzielną, podczas której ziemski ptak zostaje schwytyany, a według Amosa ów sojusz jest naganą dla laodycejskiego adwentyzmu dnia siódmego, ponieważ w mieście zabrmi trąba ostrzegawcza, której odmówią wysłuchania.

Czy trąba zabrmi w mieście, a lud się nie ulęknie? Czy będzie w mieście zło, którego Pan nie uczynił? Zaiste, Pan Bóg nic nie uczyni, chyba że objawi swoją tajemnicę swoim sługom, prorokom. Lew zarzekał — któż się nie ulęknie? Pan Bóg przemówił — któż by nie prorokował? Amos 3:6-8.

Lew, który ryczy, to Lew z pokolenia Judy, który przedstawia Chrystusa, gdy On pieczętuje i odpieczętowuje swoje prorocze Słowo. Jawny sojusz roku 2025 jest oblężeniem Cestiusza, a symbol rozbójników ludu Bożego zostaje ustanowiony, gdy widzisz, jak kroczą razem dwaj,

którzy nigdy nie powinni współistnieć. Rzym sprzymierzony i zjednoczony z protestantami jest oksymoronem, gdyż bycie protestantem oznacza protest przeciwko Rzymowi.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.

Za późno, aby wyrwać się z sideł

I niech będzie pamiętane, że Rzym chełpi się tym, iż nigdy się nie zmienia. Zasady Grzegorza VII i Innocentego III są wciąż zasadami Kościoła rzymskokatolickiego. I gdyby tylko miała władzę, wprowadziłaby je w życie z taką samą gorliwością teraz, jak w minionych wiekach. Protestanci niewiele wiedzą, co czynią, gdy zamierzają przyjąć pomoc Rzymu w dziele wywyższenia niedzieli. Podczas gdy oni są zdeterminowani, by zrealizować swój cel, Rzym dąży do przywrócenia swej potęgi, do odzyskania utraconego zwierzchnictwa. Jeśli w Stanach Zjednoczonych raz zostanie ustanowiona zasada, że Kościół może posługiwać się lub kontrolować władzą państwową; że praktyki religijne mogą być egzekwowane przez prawa świeckie; krótko mówiąc, że autorytet Kościoła i państwa ma dominować nad sumieniem, triumf Rzymu w tym kraju jest zapewniony.

Słowo Boże ostrzegło przed nadciągającym niebezpieczeństwem; jeśli to zostanie zlekceważone, świat protestancki dowie się, jakie są rzeczywiste zamiary Rzymu, dopiero gdy będzie już za późno, by wyrwać się z sideł. Ona po cichu rośnie w siłę. Jej doktryny wywierają wpływ w gremiach ustawodawczych, w kościołach i w sercach ludzi. Wznosi swoje okazałe i masywne budowle, w których tajnych zakamarkach powtórzą się jej dawne prześladowania. Skrycie i niepostrzeżenie umacnia swoje siły, by realizować własne cele, gdy przyjdzie czas, by uderzyć. Wszystko, czego pragnie, to dogodna pozycja, a to już się jej zapewnia. Wkrótce zobaczymy i odczujemy, jaki jest cel elementu rzymskiego. Ktokolwiek uwierzy i będzie posłuszny Słowu Bożemu, ściągnie przez to na siebie wzdargę i prześladowania. Wielki bój, 581.

"Istnieje świat pogrążony w niegodziwości, w oszustwie i złudzeniu, w samym cieniu śmierci — śpi, śpi. Kto doznaje udręki duszy, by ich obudzić? Jaki głos może do nich dotrzeć? Myśl moja przenosi się w przyszłość, kiedy zostanie dany sygnał: 'Oto Oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie Mu na spotkanie.' Lecz niektórzy zwlekali z nabyciem oliwy do uzupełnienia swoich lamp i zbyt późno przekonują się, że charakter, który symbolizuje ta oliwa, nie jest przekazywalny. Ta oliwa to sprawiedliwość Chrystusa. Przedstawia charakter, a charakter nie jest przekazywalny. Nikt nie może zdobyć go dla drugiego. Każdy musi sam posiadać charakter oczyszczony z wszelkiej skazy grzechu." Bible Echo, 4 maja 1896 r.

Gdy patrzyłam na biedne dusze, które umierały z powodu braku teraźniejszej prawdy, oraz na niektórych, którzy wyznawali wiarę w prawdę, a jednak pozwalali im umierać, wstrzymując niezbędne środki do dalszego prowadzenia dzieła Bożego, widok ten był zbyt bolesny i błagałam anioła, aby go ode mnie usunął. Widziałam, że gdy sprawa Boża wzywała do oddania części ich mienia, oni, jak młodzieniec, który przyszedł do Jezusa (Mateusz 19:16-22), odchodzili zasmuceni, i że wkrótce karzący bicz przejdzie i zmiecie całe ich mienie, a wtedy będzie już za późno, by złożyć ofiarę z dóbr ziemskich i zgromadzić skarb w niebie. Wczesne Pisma, 49.

„Judasz ujrzał, że jego błagania były daremne, i wybiegł z sali, wołając: »Za późno! Za późno!« Czuł, że nie zdoła przeżyć widoku ukrzyżowania Jezusa, i w rozpacz wyszedł i powiesił się.” *The Desire of Ages*, 722.